

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v věci žalobce: **K. Č. r. v. o. s.**, zast. Mgr. Ing. Igore Kremlou, advokátem, se sídlem v Praze 4, Pod Višňovkou 25, proti žalovanému: **Ústřední inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce**, se sídlem v Brně, Květná 15, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2004, č. j. 29 Ca 253/2002 – 38,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2004, č. j. 29 Ca 253/2002 – 38, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ústředního ředitele České zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 22. 5. 2002, č. j. 600-48-9-02-SŘ, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ředitelky krajského inspektorátu České zemědělské a potravinářské inspekce v Hradci Králové ze dne 27. 3. 2002, č. j. 843/60/6/2002-SŘ, kterým byla žalobci, na základě ustanovení § 17 odst. 4 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“), uložena pokuta ve výši 100.000 Kč, a to za opakované porušení zákazu uvádět do oběhu klamavě označené potraviny, resp. potraviny označené klamavým způsobem, ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) citovaného zákona. Žalovaný ve svém rozhodnutí vzal za prokázané, že žalobce ve své provozovně v Pardubicích uváděl dne 29. 8. 2001 do oběhu celkem 1040 ks potravin – piva Braník 0,5 l, které bylo na vývěškách u přepravek označeno nepravdivým údajem „DESÍTKA“. Provedeným laboratorním rozbořem však bylo zjištěno, že hodnota extraktu původní mladiny byla u tohoto nápoje pouze 9,4 % hmotnostních.

Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce včas žalobu, ve které zpochybnil závěry správních orgánů obou stupňů, jakož i jimi učiněnou právní kvalifikaci skutku, kdy smyslem zmiňované právní úpravy je ochrana spotřebitelů před klamáním ze strany subjektů uvádějících potraviny do oběhu; v projednávané věci naopak sporné označení piva sloužilo k tomu, aby spotřebitelé měli usnadněnou orientaci v nabízeném sortimentu a byla jim poskytnuta pro ně srozumitelná a dlouhodobě zavedená informace o výrobku. Žalobce dále brojil proti výši uložené pokuty, kterou považoval za zcela nepřiměřenou, a to zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že ze strany správních orgánů nebyl zjištěn žádný následek. Podle žalobce odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu bylo, pokud jde o část týkající se přiměřenosti výše ukládané pokuty, nepřezkoumatelné. V této souvislosti poukázal též na skutečnost, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zcela zjevně vyplývá, že znak „opětovnosti“ předmětného deliktního jednání byl tímto orgánem brán v potaz nejen při posuzování podmínek jeho deliktní odpovědnosti, ale též při rozhodování o konkrétní výši pokuty. Takový postup je zcela nepřijatelný; odvolací orgán se nicméně tímto odvolacím důvodem prakticky vůbec nezabýval. Žalobce navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu a uhradil mu náklady přezkumného soudního řízení.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 7. 2004, č. j. 29 Ca 253/2002 – 38, rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění krajský soud poukázal především na skutečnost, že výroky obou správních rozhodnutí jsou nepřezkoumatelné pro jejich neurčitost. Podle názoru krajského soudu znění § 17 odst. 4 zákona o potravinách odkazuje na opětovné porušení povinností uvedených v odst. 3. Nejde tedy o samostatně vymezenou skutkovou podstatu správního deliktu, ale o kvalifikovanou skutkovou podstatu, která (nad rámec skutkové podstaty základní) stanoví další předpoklady deliktní odpovědnosti (další pojmové znaky), jejichž naplnění je zpravidla spojováno s ohrožením závažnější sankcí. Uvedení skutkové podstaty, jejíž naplnění je sankciováno, je vždy imanentní součástí jakéhokoli sankčního rozhodnutí. Pokud výrok takového rozhodnutí neobsahuje ustanovení zákona vymezující základní skutkovou podstatu deliktu, nemůže z hlediska zákona obstát pro svou neurčitost. Tak je tomu i v případě projednávané věci, kdy obě správní rozhodnutí při vymezení deliktního jednání žalobce odkazují toliko na kvalifikovanou skutkovou podstatu správního deliktu, kterou je však možno vztáhnout k celkem šesti základním skutkovým podstatám (§ 17 odst. 3 písm. a) až f) zákona o potravinách). Odkaz na porušení povinností uvedených v § 10 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách tak není možné považovat za dostačující; toto ustanovení nedefinuje skutkovou podstatu deliktu, ale jen jeden z jejích pojmových znaků. K tomuto nedostatku obou správních rozhodnutí přitom soud přihlédl i bez toho, že by na něj bylo poukazováno žalobou. Dispoziční zásada, vyjádřená v § 71 odst. 1 s. ř. s. a § 75 odst. 2 větou první s. ř. s., se v tomto případě nemohla uplatnit, neboť nesrozumitelnost výroku správního rozhodnutí je vždy bez dalšího důvodem jeho nepřezkoumatelnosti. Ačkoli krajský soud s ohledem na zjištěnou vadu rozhodnutí žalovaného (správního orgánu I. stupně) považoval za nadbytečné vyjadřovat se podrobně ke všem námitkám uplatněným v žalobě, poukázal na to, že za zcela důvodné považuje pochybnosti žalobce, týkající se otázky, zda prvostupňový orgán při stanovení výše pokuty přihlédl též ke skutečnosti, že se žalobce téhož deliktního jednání měl dopustit opětovně. Jelikož se odvolací orgán touto odvolací námitkou vypořádal zcela bezobsažným (a tedy nepřezkoumatelným) způsobem, jeví se vhodné poznamenat, že při rozhodování o výši ukládané sankce nemůže být opakovanost deliktního jednání zohledňována, neboť jde o znak kvalifikované skutkové podstaty ve smyslu § 17 odst. 4 zákona o potravinách. Krajský soud rovněž uvážil za vhodné vyjádřit se v rovině obecné též k žalobcem rozporované deliktní způsobilosti ve smyslu klamání spotřebitelů nepravdivým údajem. Soud v této souvislosti konstatoval, že podmínky

delikt ní odpovědnosti jsou v dané věci stanoveny objektivně, bez možnosti aplikace správního uvážení, a správní orgán tedy byl, ve smyslu § 17 odst. 3 a 4 zákona o potravinách, povinen toto delikt ní jednání žalobce meritorně projednat. Přitom podmínky delikt ní odpovědnosti byly v projednávané věci splněny.

Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností, a to z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel souhlasí s tím, že ustanovení § 17 odst. 4 zákona o potravinách obsahuje skutkovou podstatu spočívající v naplnění opětovnosti porušení povinností uvedených v zákoně o potravinách. Stěžovatel má však za to, že ustanovení § 17 odst. 3 zákona o potravinách skutkové podstaty neobsahuje, když stanovuje pouze výši pokuty za porušení povinností stanovených v příslušných ustanoveních zákona o potravinách. Skutkovou podstatu obsahují právě ta ustanovení, která § 17 odst. 3 písm. a) až f) zákona o potravinách cituje. V daném případě je skutková podstata deliktu, za jejíž opětovné naplnění byla dalšímu účastníkovi uložena pokuta, obsažena v § 10 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách. Pokud je právě na toto ustanovení odkázáno ve výrocích předmětných rozhodnutí správních orgánů s uvedením ustanovení, podle něhož byla uložena pokuta, je takový postup zcela v souladu s požadavky kladenými na výrok rozhodnutí, která stanoví správní řád ve svém ustanovení § 47. V daném případě je z obou rozhodnutí správních orgánů zřejmé, co bylo předmětem rozhodování a na základě jakého ustanovení a právního předpisu správní orgán rozhodl. Proto je splnění náležitostí stanovených správním řádem pro výrok rozhodnutí nutné považovat za dostačující, srozumitelné a přezkoumatelné. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené rozhodl o kasační stížnosti a rozhodl takto: Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2004, č. j. 29 Ca 253/2002 – 38 se zrušuje a věc se vrací Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž navrhuje ve smyslu ustanovení § 107 s. ř. s., aby Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek této kasační stížnosti.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalobce zcela ztotožňuje se závěrem soudu, že zrušené rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje ustanovení zákona vymezující základní skutkovou podstatu deliktu, a že tedy nemůže z hlediska zákona obstát pro svou neurčitost. Žalobce dále podotýká, že podle jeho názoru nedošlo ke klamání spotřebitele a tedy ani k porušení právní povinnosti, pro kterou by měla být uložena pokuta. K tomu pak odkazuje na skutečnosti uvedené ve svých předchozích podání, zejm. k výsledkům dotazníkového šetření ze dne 1. 8. 2002. Pokud se v rozhodnutí Krajského soudu v Brně uvádí, že podle názoru soudu došlo k porušení povinnosti, potom má další účastník za nepochybné, že postup stěžovatele by v takovém případě bylo nutno hodnotit tak, že stěžovatel při svém rozhodování zcela zjevně překročil zákonem stanovené meze správního uvážení, resp. správní uvážení při rozhodování o výši pokuty zneužil, neboť uložená pokuta by v takovém případě byla zcela zjevně nepřiměřená stran hledisek uvedených v ustanovení § 17 odst. 7 zákona o potravinách. V takovém případě by podle názoru žalobce bylo nutno rozhodnutí o výši pokuty hodnotit jako nepřezkoumatelné. To, jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení jednotlivých zákonem stanovených rozhodných hledisek, pak má správní orgán uvést v odůvodnění rozhodnutí. Ze zrušeného rozhodnutí stěžovatele ani z rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu však nelze zjistit, jak správní orgán hodnotil jednotlivá zákonem stanovená rozhodná hlediska. Napadené rozhodnutí tedy nemá podle účastníka řízení náležitosti stanovené v ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu a v důsledku tohoto nedostatku je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel napadl rozsudek Krajského soudu v Brně kasační stížností z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že výroky obou správních rozhodnutí jsou nepřezkoumatelné pro jejich neurčitost. Vycházel přitom z toho, že pokud výrok rozhodnutí neobsahuje ustanovení zákona vymezující základní skutkovou podstatu deliktu (§ 17 odst. 3 zákona o potravinách), nýbrž pouze jeho skutkovou podstatu kvalifikovanou (§ 17 odst. 4 zákona o potravinách), která stanoví další předpoklady deliktní odpovědnosti (další pojmové znaky), jejichž naplnění je spojeno s možností uložení závažnější sankce, nemůže takový výrok z hlediska zákona obstát pro svou neurčitost. Daný závěr přitom krajský soud učinil nad rámec námitek obsažených v žalobním návrhu.

Zákon o potravinách upravuje v řadě svých ustanovení povinnosti, které musí splnit ten, kdo uvádí do oběhu potraviny. V § 17 odst. 1, 2, 3 zákona o potravinách pak pod nadpisem „Pokuty“ upravoval správní delikty, jichž se může dopustit ten, kdo poruší vyjmenované povinnosti. Nejvyšší správní soud přitom nesouhlasí se stěžovatelovým přesvědčením, že skutkové podstaty správních deliktů jsou upraveny v ustanoveních, která ukládají určité povinnosti. Skutkové podstaty deliktů jsou upraveny v § 17 zákona o potravinách, a to způsobem, jenž je pro legislativní techniku v oblasti správního trestání často užíván, totiž za použití normy odkazující. Skutkové podstaty tedy nejsou popsány slovně, nýbrž, pokud jde o znak charakterizující objektivní stránku deliktu (tj. konání, k němuž byl příslušný subjekt povinen, popř. opomenutí), odkazuje na ustanovení, které takovou povinnost ukládá. Z této legislativně-technické metody právní úpravy však v žádném případě nelze dovozovat, že by se právní posouzení skutkové stránky věci mohlo obejít bez subsumpce pod jednotlivá ustanovení § 17 zákona o potravinách. Jen tak je totiž možno vyslovit ve výroku správního aktu za jaký delikt se mu trest ukládá.

Ustanovení § 17 odst. 3 zákona o potravinách obsahuje několik skutkových podstat, za jejichž porušení je možno podnikateli uložit pokutu až do výše 3.000.000 Kč. Podle odst. 4 téhož ustanovení (ve znění účinném v době, kdy stěžovatel napadené rozhodnutí vydal, i kdy byl delikt spáchán) pak bylo možno podnikateli, který vyráběl potraviny a tabákové výrobky nebo je uváděl do oběhu a který porušil povinnosti uvedené v odstavci 3 opětovně, uložit pokutu až do výše 5.000.000 Kč. Co zákon o potravinách chápal za opětovné porušení povinnosti, bylo stanoveno v jeho § 17 odst. 5, kdy se jím rozumělo takové porušení, jehož se dopustil podnikatel, který uváděl potraviny nebo tabákové výrobky do oběhu v době do jednoho roku od právní moci rozhodnutí, jímž mu byla uložena pokuta za předchozí porušení povinnosti podle tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu v tom, že § 17 odst. 4 zákona o potravinách netvoří samostatnou skutkovou podstatu, nýbrž jedná se o skutkovou podstatu kvalifikovanou tvořenou znaky základní skutkové podstaty, ke které byl přidán další znak charakterizující vyšší stupeň společenské nebezpečnosti činů uvedených v odst. 3. Při formulování právní kvalifikace vymezeného skutku ve výroku rozhodnutí je tedy třeba

uvést ustanovení obsahující jak skutkovou podstatu základní (odst. 3), tak skutkovou podstatu kvalifikovanou (odst. 4), neboť s ohledem na to, jak stěžovatel vymezil žalobcův skutek, došlo k naplnění díkce § 17 odst. 3 i 4 zákona o potravinách. Absence odkazu na § 17 odst. 3 zákona o potravinách navíc vedla k tomu, že není zřejmé, která ze skutkových podstat v tomto ustanovení zahrnutých byla jednáním stěžovatele naplněna. Krajský soud zcela správně poznamenal, že odkaz na porušení povinností uvedených v § 10 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách není možné považovat za dostačující; toto ustanovení nedefinuje skutkovou podstatu deliktu, ale jen jeden z jeho pojmových znaků. Pro úplnost lze dodat, že jiným aspektem zkoumaného problému je formulace sankce, resp. otázka, podle kterého ustanovení lze uložit pokutu. Zde v případě opětovného porušení povinností vyjmenovaných v § 17 odst. 3 zákona o potravinách přichází v úvahu uložení sankce podle § 17 odst. 4 téhož zákona, neboť kvalifikovaná skutková podstata vylučuje užití skutkové podstaty základní (jsou v poměru speciality).

Ačkoli Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu ohledně neurčitosti výroku napadeného rozhodnutí, neztotožňuje se s ním v závěru, že k této skutečnosti lze přihlídnout nad rámec námitek uvedených v žalobě.

Podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Ve správním soudnictví se tak uplatňuje dispoziční zásada, která znamená, že se soud může zabývat jen těmi námitkami, které žalobce řádně uplatnil proti naříkanému rozhodnutí. Tato zásada je výslovně prolomena pouze v případě nicotnosti rozhodnutí správního orgánu, kdy podle ustanovení § 76 odst. 2 věta první s. ř. s. zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Kromě případu nicotnosti byl soudní judikaturou dovozen i další případ, kdy lze přezkoumávat rozhodnutí správního orgánu nad rámec námitek uplatněných v žalobě, a to, je-li naříkané rozhodnutí nepřezkoumatelné ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 – 35 je *„nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž se žalobcovými námitkami musí věcně zabývat.“* Krajský soud v Brně tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud se otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu zabýval, aniž byla v žalobě namítána.

V čem však Nejvyšší správní soud spatřuje pochybení krajského soudu, je otázka chybné subsumpce zjištěného stavu pod § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dané ustanovení totiž umožňuje soudu zrušit napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nesrozumitelností ve smyslu citovaného ustanovení je tak třeba chápat stav, kdy z rozhodnutí správního orgánu lze seznat, jak bylo rozhodnuto, nicméně z textu rozhodnutí jako celku nelze pochopit, co správní orgán k takovému rozhodnutí vedlo. O jinou situaci by se jednalo, pokud by nesrozumitelným byl již samotný výrok rozhodnutí, nikoli až celé rozhodnutí ve své úplnosti. Nesrozumitelný výrok totiž představuje nesrozumitelnost samotného projevu vůle správního orgánu, což v důsledku mohlo znamenat nicotnost takového rozhodnutí. Nelze-li z výroku jednoznačně zjistit, protože je nesrozumitelný, jak správní orgán autoritativně rozhodl o právech, právech chráněných zájmech a povinnostech účastníků řízení, pak takové rozhodnutí ani není nadáno schopností cokoliv konstituovat či deklarovat. V případě správního trestání by plnění z takového rozhodnutí nebylo možno vymáhat v rámci

řízení o výkonu rozhodnutí. Faktická nemožnost zjistit, jak bylo ve věci rozhodnuto (výrok je vnitřně rozporný, zjevně nesmyslný apod.), tak navozuje situaci, jako by ve věci nebylo rozhodnuto vůbec. (K danému např. Dušan Hendrych a kol. *Správní právo. Obecná část*. 5., rozšířené vydání. Praha: C. H. Beck, 2003, str. 136 a násl.). Situace, kdy je možné rozhodnutí správního orgánu zrušit pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, pak nastává tehdy, kdy odůvodnění v rozhodnutí zcela chybí, popř. chybí odůvodnění některých dílčích závěrů, jež správní orgán vedly ke konečnému rozhodnutí.

Pokud Krajský soud v Brně shledal výrok rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro jeho neurčitost, a to nad rámec uplatněných námitek, a z toho důvodu napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, nezbyvá než konstatovat, že pro takový postup soudní řád správním neposkytuje dostatečnou oporu. Předně je třeba podotknout, že krajský soud poukázal na nepřezkoumatelnost výroku, nikoli celého rozhodnutí, jak to předpokládá ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jak již uvedeno shora, nepřezkoumatelnost výroku znamená nicotnost celého rozhodnutí (na tento případ je pamatováno § 76 odst. 2 s. ř. s.). Dále, § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jakož ani jiná ustanovení soudního řádu správního, nezná „neurčitost“ jako projev nepřezkoumatelnosti. Není tedy zcela zřejmé a určité, co je touto vadou výroku míněno s ohledem na formulaci normy, pod jejíž obsah bylo subsumováno. Konečně, Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s postupem krajského soudu ve své samé podstatě, když daný soud z nedostatku náležitostí výroku dovedl své oprávnění zrušit rozhodnutí stěžovatele ex offio. Zjištěná vada výroku není totiž natolik intenzivní, aby z něho nebyla seznatelná vůle správního orgánu. Je z něho zřejmé, za jaké jednání je žalobce postihován, podle jakých ustanovení bylo rozhodováno a jaká mu byla uložena pokuta. Povinnost vyplývající z takového rozhodnutí by bylo možno bez obtíží vymáhat v rámci řízení o výkonu rozhodnutí. Byl-li krajský soud názoru, že výroky obou správních rozhodnutí neobsahují veškeré náležitosti, jež na něj platný právní řád klade, nabízela se možnost takovou situaci hodnotit, při vědomí jisté nepřesnosti právní úpravy, např. jako porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Z dikce návětí § 76 s. ř. s. vyplývá, že pro takovou vadu lze rozhodnutí zrušit bez jednání, nikoliv však bez návrhu. K nedostatkům výroku přitom nesměřovala žádná ze žalobcových námitek, což ostatně potvrdil i krajský soud, když v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku uvedl, že „k tomuto nedostatku (tj. k nepřezkoumatelnosti pro neurčitost výroku) obou správních rozhodnutí soud přihlédl i bez toho, že by na něj bylo poukazováno žalobou“. Nejvyšší správní soud však neshledal, že by v daném případě byly dány předpoklady pro postup krajského soudu, aby nad rámec rozsahu žalobních bodů, jimiž žalobce brojil proti rozhodnutí stěžovatele, zrušil přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu prvního i druhého stupně.

V dané věci lze poukázat i na jiné rozhodnutí zdejšího soudu, ve kterém se uvádí, že: „*Při ukládání sankce za tzv. jiný správní delikt neodpovídá ustanovení § 47 odst. 2 správního řádu, je-li popis skutku obsažen jen v odůvodnění a nikoliv ve výroku rozhodnutí. Taková skutečnost však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud, který takové rozhodnutí přezkoumává ve správním soudnictví, musí v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. posoudit, zda uvedené podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.*“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 – 55).

V návaznosti na uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že shledal rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2004, č. j. 29 Ca 253/2002 – 38, nezákonným, a to pro chybné hodnocení nepřezkoumatelnosti výroku napadeného rozhodnutí (rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Z tohoto důvodu zdejší soud musel daný rozsudek podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, ve kterém krajský soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí stěžovatele.

K žádosti stěžovatele, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud uvádí, že za situace, kdy zrušil napadený rozsudek krajského soudu, by bylo nadbytečné se tímto návrhem zabývat, nehledě k tomu, že stěžovateli zrušením jeho rozhodnutí o uložení pokuty žalobci a vrácení věci krajským soudem k dalšímu řízení nehrozila, jakožto správnímu orgánu, bez dalšího nenahraditelná újma ve smyslu § 73 odst. 2 a § 104 s. ř. s. Ostatně stěžovatel v návrhu ani neuvedl skutečnosti, z nichž splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dovozoval.

V novém rozhodnutí o věci rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu